

บทที่ 1

สภาพสังคมอเมริกันและแนววรรณกรรมในศตวรรษที่ 17 และ 18

เค้าโครงเรื่อง

1. การสร้างอาณานิคมในประเทศสหรัฐอเมริกา
2. ลักษณะงานวรรณกรรมในศตวรรษที่ 17
3. ลักษณะงานวรรณกรรมในศตวรรษที่ 18

สาระสำคัญ

1. การขาดอิสรภาพในการนับถือศาสนาและปัญหาทางเศรษฐกิจทำให้ประชากรหลายเชื้อชาติจากประเทศอังกฤษและประเทศทางยุโรปอพยพมาตั้งถิ่นฐานในประเทศสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้พ่อค้าชาวยุโรปนำชาวแอฟริกันจำนวนมากมาขายเป็นแรงงานทาสให้แก่ผู้ตั้งถิ่นฐานทางตอนใต้ของประเทศสหรัฐอเมริกา
2. ลักษณะงานวรรณกรรมในศตวรรษที่ 17 เน้นการเขียนกวีนิพนธ์ การเขียนบันทึก และจดหมาย เพื่อบรรยายสภาพภูมิประเทศและสังคมอเมริกันในยุคเริ่มต้น รวมทั้งปัญหาที่เกิดขึ้นจากชนพื้นเมือง ภัยธรรมชาติ และสัตว์ป่า
3. ลักษณะงานวรรณกรรมในศตวรรษที่ 18 เริ่มมีแนวโน้มว่านักประพันธ์ต้องการเขียนงานวรรณกรรมที่เป็นรูปแบบเฉพาะของประเทศสหรัฐอเมริกา มิใช่การลอกเลียนแบบงานประพันธ์ของประเทศอังกฤษ

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักศึกษาสามารถแจกแจงสาเหตุการอพยพมาตั้งถิ่นฐานของชาวอังกฤษและชาวยุโรปในประเทศสหรัฐอเมริกาได้

2. นักศึกษาสามารถแจกแจงสาเหตุการอพยพมาตั้งถิ่นฐานของชาวอังกฤษและชาวยุโรปในประเทศสหรัฐอเมริกาได้
3. นักศึกษาสามารถวิเคราะห์วิจารณ์ลักษณะงานวรรณกรรมในศตวรรษที่ 17 ได้
4. นักศึกษาสามารถวิเคราะห์วิจารณ์ลักษณะงานวรรณกรรมในศตวรรษที่ 18 ได้
5. นักศึกษาสามารถยกตัวอย่างนักประพันธ์และผลงานวรรณกรรมในศตวรรษที่ 17 และ 18 ได้

ความขัดแย้งทางศาสนา ความยากจน ความต้องการแสวงโชค รวมทั้งความต้องการลดจำนวนประชากรในยุโรป ทำให้ชาวอังกฤษและชาวยุโรปอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานในประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นจำนวนมาก ชาวยุโรปหลายเชื้อชาติ อาทิ ชาวฝรั่งเศส ชาวสวีเดน ชาวดัตช์ ชาวเยอรมัน ชาวไอริช ชาวแอฟริกัน และชนพื้นเมือง ตั้งถิ่นฐานอยู่ทั่วไปตามภูมิภาคต่างๆ ของประเทศสหรัฐอเมริกา แต่ชนกลุ่มใหญ่ที่อพยพมาตั้งถิ่นฐานอยู่ในประเทศใหม่ก็คือ ชาวอังกฤษ ผู้เคร่งครัดในขนบธรรมเนียมประเพณีและกฎหมายอังกฤษ สนับสนุนการค้าของประเทศอังกฤษ รวมทั้งตั้งชื่อถิ่นที่อยู่ตามชื่อเมืองและชื่อคนในประเทศอังกฤษอีกด้วย อาทิ จอร์เจีย (Georgia) คาโรไลนา (Carolina) เวอร์จิเนีย (Virginia) แมริแลนด์ (Maryland) นิวยอร์ก (New York) นิวแฮมเชียร์ (New Hampshire) นิวอิงแลนด์ (New England) แม้ว่าชาวอาณานิคมจะมีวัฒนธรรมและความเชื่อทางศาสนาต่างกันแต่มีจุดประสงค์เดียวกันในการอพยพมาตั้งถิ่นฐานในประเทศสหรัฐอเมริกาคือ แสวงหาชีวิตใหม่ที่ดีกว่าในโลกใหม่นั้นเอง

1. การสร้างอาณานิคมและสภาพสังคมในประเทศสหรัฐอเมริกาในศตวรรษที่ 17 และ 18

ชาวอังกฤษเริ่มเข้ามาตั้งถิ่นฐานถาวรทางตอนเหนือของประเทศสหรัฐอเมริกาคือเมืองเจมส์ทาวน์ (Jamestown) มลรัฐเวอร์จิเนียในปี ค.ศ. 1607 ก่อนหน้านั้นชาวสเปนมีอาณานิคมขนาดใหญ่ทางภาคกลางและภาคใต้ของประเทศ ชาวฝรั่งเศสมีอำนาจเหนือดินแดนของประเทศแคนาดาและหุบเขามิสซิสซิปปี ชาวยุโรปชาติอื่น ๆ มุ่งหวังเพียงแต่จะนำสินค้ามีค่าเช่น ขนสัตว์

และทองคำกลับไปยุโรป แต่ชาวอังกฤษหวังตั้งถิ่นฐานและประกอบอาชีพถาวร ในช่วงปี ค.ศ. 1607 ถึง ค.ศ. 1733 ชาวอังกฤษก่อตั้งอาณานิคมรวม 13 แห่งบนชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกทางตอนเหนือของประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อแสวงหาความมั่งคั่ง เพื่อขยายอุตสาหกรรม และเพื่อความก้าวหน้าทางการค้าของประเทศอังกฤษ

แม้ว่าเหตุผลทางเศรษฐกิจจะเป็นแรงผลักดันให้ชาวอังกฤษและชาวยุโรปอพยพมาตั้งถิ่นฐานในประเทศสหรัฐอเมริกา แต่ความปรารถนาที่จะแสวงหาเสรีภาพในการนับถือศาสนาเป็นเหตุผลที่มีความสำคัญมากเช่นกัน ประเทศสหรัฐอเมริกาได้รับสมญาว่าเป็นประเทศที่ให้เสรีภาพในการนับถือศาสนา ผู้คนที่มีความเชื่อทางศาสนาต่างกันจึงอพยพมาตั้งถิ่นฐาน ณ ดินแดนแห่งนี้เป็นจำนวนมาก อาทิ พวกควอเกอร์ (Quakers) พวกโรมันคาทอลิก (Roman Catholics) พวกฮิวเกอร์โนท์ (Huguenots) พวกยิว (Jews) และพวกพิวริตัน (Puritans)

พวกควอเกอร์คือกลุ่มคนที่เรียกตัวเองว่า Religious Society of Friends เริ่มก่อตั้งในประเทศอังกฤษราวปี ค.ศ. 1600 โดย จอร์จ ฟอกซ์ (George Fox, 1624-1691) ผู้เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมี Inner Light จากพระเจ้าซึ่งจะช่วยชี้แนะให้มนุษย์ปฏิบัติตนในทางที่เหมาะสม เขาเริ่มสั่งสอนประชาชนในปี ค.ศ. 1647 ซึ่งเป็นช่วงการปฏิวัติทั้งทางสังคมและการเมืองของประเทศอังกฤษ พวกควอเกอร์เป็นพวกเคร่งศาสนาต่อต้านสงคราม และเน้นการให้ความเสมอภาคและการไม่แบ่งแยกผิว ในปี ค.ศ. 1682 วิลเลียม เพนน์ (William Penn, 1644-1718) ก่อตั้งอาณานิคมที่เพนซิลเวเนีย (Pennsylvania) สำหรับพวกควอเกอร์ชาวอังกฤษที่ต้องการมาสู่โลกใหม่และแสวงหาเสรีภาพในการนับถือศาสนา นอกจากนี้พวกควอเกอร์ยังส่งเสริมการศึกษาที่มีคุณภาพแก่ประชาชนทั่วไปอีกด้วย

พวกโรมันคาทอลิกคือกลุ่มคนที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกมีพระสันตปาปา (Pope) เป็นองค์พระประมุขพำนักอยู่ในนครวาติกัน (Vatican) ในกรุงโรม (Rome) ประเทศอิตาลี คนกลุ่มนี้มีความเชื่อว่าพระเยซู (Jesus Christ) คือพระผู้ช่วยให้รอด (The Savior) เสด็จมาเพื่อไถ่บาปให้แก่มวลมนุษย์ ศาสนาคริสต์มีต้นกำเนิดที่เมืองเยรูซาเล็ม (Jerusalem) ในดินแดนปาเลสไตน์ (Palestine) ในระยะแรกผู้นับถือศาสนานี้คือพวกยิวผู้เชื่อว่าพระเยซูคือ พระผู้มาโปรด (The Messiah) ต่อมาศาสนาคริสต์เริ่มแตกออกมาจากลัทธิศาสนาของชาวยิว (Judaism) แต่ยังคงมีความเชื่อถือสรีรภาพในพระคัมภีร์ (Scriptures)

นักบุญเปาโล (Saint Paul) ประสบความสำเร็จในการเผยแพร่ศาสนาคริสต์ไปในคนกลุ่ม
อื่นๆ ที่ไม่ใช่ชาวยิว หลังจากที่เขาเสียชีวิตในปีคริสต์ศักราชที่ 67 ศาสนาคริสต์แพร่หลายไปอย่าง
รวดเร็ว

เมื่อศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกลดความสำคัญในทวีปยุโรปเนื่องจากศาสนาคริสต์
นิกายโปรเตสแตนต์ (Protestantism) ได้รับความนิยมมากกว่า คณะมิชชันนารี (Missionaries)
ของศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกจึงเดินทางไปเผยแพร่ศาสนาในประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่ง
ขณะนั้นยังเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษในราวปี ค.ศ. 1500 ถึงประมาณปี ค.ศ. 1700
โดยมากมิชชันนารีเหล่านี้ไปพำนักอยู่ในมลรัฐแมริแลนด์ ศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก
แพร่หลายอย่างรวดเร็วในประเทศสหรัฐอเมริกา เนื่องจากประชาชนมีเสรีภาพในการนับถือศาสนา
พวกฮิวเกอโนต์คือกลุ่มคนที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์และเป็นกลุ่มคนที่ก่อให้เกิด
ความไม่สงบในประเทศฝรั่งเศสในช่วงปี ค.ศ. 1500 และ ค.ศ. 1600 พวกเขาเชื่อในคำสั่งสอน
ของจอห์น คาลวิน (John Calvin)¹ ผู้นำของพวกฮิวเกอโนต์คือ เบซองงง ฮิวส์ (Besancon
Hugues) ชาวสวิส พวกฮิวเกอโนต์มีอิทธิพลทางการเมืองมากในรัชสมัยของพระเจ้าเฮนรีที่ 2
(Henry II ในช่วงปี ค.ศ. 1547 ถึง ค.ศ. 1559) รัฐบาลฝรั่งเศสนับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาท
อลิกพยายามกวาดล้างพวกฮิวเกอโนต์ ในรัชสมัยของพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 9 (Charles IX) ในปี ค.ศ.
1572 มีการสังหารหมู่พวกฮิวเกอโนต์ในรัชสมัยของพระเจ้าหลุยส์ที่ 13 (Louis XIII) พวกฮ
ิวเกอโนต์สูญเสียอิสรภาพทางการเมืองอย่างมาก ต่อมาในรัชสมัยของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 (Louis
XIV) ในราวปี ค.ศ. 1685 พวกฮิวเกอโนต์สูญเสียเสรีภาพในการนับถือศาสนาและ หลบหนีออก
จากประเทศฝรั่งเศสเป็นจำนวนหลายหมื่นคนไปทางประเทศอังกฤษ ปรัสเซีย เนเธอร์แลนด์
และสหรัฐอเมริกา ในประเทศสหรัฐอเมริกาพวกฮิวเกอโนต์ไปตั้งถิ่นฐานอยู่ใน มลรัฐเคโรไลนา
มลรัฐเวอร์จิเนีย มลรัฐแมสซาชูเซตส์ และมลรัฐนิวเจอร์ซีย์

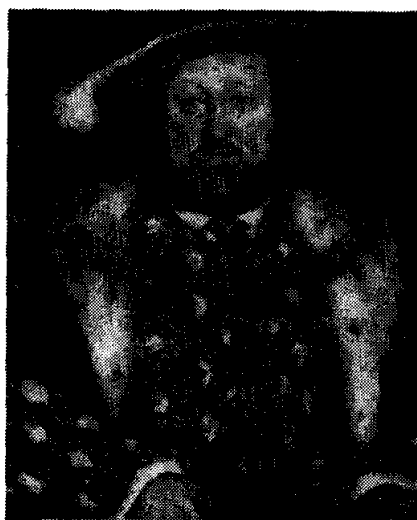
พวกยิวคือกลุ่มคนที่นับถือลัทธิศาสนา Judaism ยึดมั่นในพระเจ้าองค์เดียวและพระคัมภีร์
The Old Testament ชาวยิวกลุ่มแรกที่มาตั้งรกรากในประเทศสหรัฐอเมริกาเดินทางมากับ
คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส (Christopher Columbus) เชื่อกันว่าชาวยิวคนแรกที่เดินทางไปถึง
ประเทศสหรัฐอเมริกาคือ หลุยส์ เดอ ทอร์เรส (Luis de Torres) ในช่วงปี ค.ศ. 1500 ชาวยิว
จำนวนมากตั้งถิ่นฐานทางแถบหมู่เกาะเวสต์ อินดีส์ (West Indies) และทางตอนใต้ของประเทศ

สหรัฐอเมริกา ต่อมาในราวปี ค.ศ. 1654 ชาวยิว 23 คนเดินทางมาถึงเมืองนิวยอร์ก (New Amsterdam) ปัจจุบันคือเมืองนิวยอร์ก ในปี ค.ศ. 1658 ชาวยิวตั้งรกรากที่เมืองนิวพอร์ต (New Port) เป็นจำนวนมาก พวกเขาเป็นชนกลุ่มน้อยในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ได้รับการเหยียดผิว (Discrimination) เช่นเดียวกับชนกลุ่มน้อยอื่น ๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา

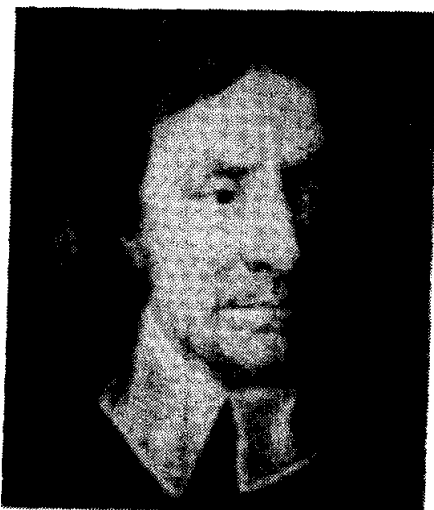
พวกพิวริตันคือกลุ่มคนที่เชื่อว่าการที่อาดัมขัดคำสั่งของพระเจ้า (Adam's Fall)² เป็นต้นเหตุให้มนุษย์ทุกคนมีบาปกำเนิด (Original Sin) พระเจ้าจะทรงคัดเลือกบุคคลบางกลุ่ม (The Elect) ให้ได้รับการอภัยโทษ (A Covenant of Grace) ดังนั้นพวกพิวริตันจึงมุ่งเน้นที่การศึกษาตนเอง ศึกษาโลก และศึกษาพระคัมภีร์ไบเบิลเพื่อให้เกิดความสงบทางจิตใจ การมุ่งเน้นที่สามัญสำนึกของแต่ละบุคคลในการเข้าถึงพระเจ้าทำให้พวกพิวริตันลดความสำคัญของพิธีกรรมทางศาสนาลง พวกเขาเชื่อว่าการเคารพบูชาพระเจ้าควรเป็นไปแบบไม่มีพิธีรีตอง พิธีกรรมทางศาสนาควรเรียบง่ายไม่ยุ่งยากซับซ้อน พวกที่เคร่งครัดมากไม่เห็นด้วยกับการเคารพรูปปั้นของพระเจ้า ไม่นิยมใช้กระจกสีตกแต่งหน้าต่างโบสถ์และไม่นิยมการสร้างหน้าต่างกระจกโบสถ์ที่มีลวดลายงดงาม นอกจากนั้นพวกพิวริตันยังมีความคิดว่านักบวชทุกคนในศาสนาควรมีตำแหน่ง เท่าเทียมกันและมีหลักการทางศาสนาตามแนวทางของผู้นำการปฏิรูปทางศาสนาชาวฝรั่งเศสชื่อ จอห์น คาลวิน

รูปที่ 2 จอห์น คาลวิน

รูปที่ 3 พระเจ้าเฮนรีที่ 8

รูปที่ 4 โอลิเวอร์ cromเวลล์

ในช่วงปี ค.ศ. 1500 ผู้นำของศาสนาคริสต์นิกายเชิร์ช ออฟ อิงแลนด์ (The Church of England) และรัฐบาลประเทศอังกฤษต่อต้านความเชื่อของพวกเขาพิวริตันหลายประการ แต่ความคิดประชาธิปไตยของพวกเขาพิวริตันได้รับการยอมรับมากเช่นกัน ระบบการปกครองศาสนจักรของศาสนาคริสต์นิกายเชิร์ช ออฟ อิงแลนด์ ยังคงมีการจัดลำดับตำแหน่งของนักบวชอยู่ในปัจจุบัน ในปี ค.ศ. 1536 พระเจ้าเฮนรีที่ 8 (Henry VIII)³ แห่งประเทศอังกฤษช่วงชิงอำนาจการปกครองมาจากศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก และเปลี่ยนแปลงระบบการปกครองศาสนจักรหลายประการ แต่การเปลี่ยนแปลงยังไม่เป็นที่พอใจของพวกเขาพิวริตัน เพราะพวกเขาพิวริตันต้องการยกเลิกระบบสมณเพศ (Priesthood) และต้องการกำจัดพวกบิชอป (Bishops)⁴ เนื่องจากความเชื่อว่าผู้ศรัทธาในลัทธิพิวริตันต้องเทศน์สั่งสอนได้โดยไม่ต้องเป็นนักบวช

พวกเขาพิวริตันเริ่มแตกแยกออกเป็นหลายฝ่ายเนื่องจากบางฝ่ายเคร่งครัดทางด้านกฎเกณฑ์เกี่ยวกับศาสนา บางฝ่ายแยกตัวออกมาจากพิธีกรรมทางศาสนาของนิกายเชิร์ช ออฟ อิงแลนด์ ในรัชสมัยของพระเจ้าเจมส์ที่ 1 (James I)⁵ พวกเขาพิวริตันที่แยกตัวเป็นอิสระจากพิธีกรรมทางศาสนาของนิกายเชิร์ช ออฟ อิงแลนด์ เรียกกลุ่มของตนเองว่า กลุ่มผู้แยกตัวเป็นอิสระ (Separatists) หรือ กลุ่มบราวนิสต์ (Brownists) ตามชื่อผู้นำกลุ่มคือ โรเบิร์ต บราวน์ (Robert Brown, 1550-1633) กลุ่มผู้แยกตัวเป็นอิสระเดินทางข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกพร้อมกับผู้จาริกแสวงบุญ (Pilgrims) ในปี ค.ศ. 1620 ไปตั้งถิ่นฐานอยู่ที่อาณานิคมพลีมัธ (The Plymouth Colony) ในมลรัฐนิวอิงแลนด์ (New England) ส่วนพวกเขาพิวริตันที่มีความเคร่งน้อยกว่าตั้งถิ่นฐานอยู่บริเวณแนวอ่าวมลรัฐแมสซาชูเซตส์ (The Massachusetts Bay Colony) แต่คนกลุ่มนี้ก็ได้รับอิทธิพลความเชื่อทางศาสนาจากกลุ่มผู้แยกตัวเป็นอิสระด้วยเช่นกัน

ในช่วงทศวรรษที่ 1600 พวกเขาพิวริตันมีบทบาททางการเมืองในประเทศอังกฤษมาก อาทิ ความขัดแย้งระหว่างพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 (Charles I)⁶ ของประเทศอังกฤษกับรัฐสภาของพระองค์ในเรื่องอำนาจสูงสุดของพระเจ้าแผ่นดิน (The Divine Right of Kings) ในที่สุดรัฐสภาตัดสินปลดพระชนม์พระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 และสถาปนาประเทศเป็นเครือจักรภพอังกฤษ (The Commonwealth) ภายใต้การปกครองของ โอลิเวอร์ ครอมเวลล์ (Oliver Cromwell)⁷ ซึ่งเป็นพิวริตันหัวรุนแรง พวกเขาพิวริตันในขณะนี้ได้รับการขนานนามว่าเป็นพวกราวด์เฮด (Roundheads) เพราะนิยมตัดผมสั้น อำนาจทางการเมืองในประเทศอังกฤษของพวกเขาพิวริตันสิ้นสุดลงเมื่อพระเจ้า

ชาร์ลส์ที่ 2 (Charles II)⁸ แห่งราชวงศ์สจวร์ต (The Stuart Dynasty) กลับคืนสู่ราชบัลลังก์ในปี ค.ศ. 1660

จะเห็นได้ว่าปัจจัยหลายประการ อาทิ ความยากจน ความต้องการแสวงโชคและความขัดแย้งทางศาสนามีส่วนผลักดันให้ชาวอังกฤษและชาวยุโรปเดินทางอพยพมาตั้งถิ่นฐานในประเทศสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้พ่อค้าชาวอังกฤษ ชาวฝรั่งเศส ชาวโปรตุเกส และชาวสเปนยังได้นำชาวแอฟริกันมาขายเป็นแรงงานทาสให้แก่ชาวอาณานิคมที่ตั้งรกรากอยู่ทางตอนใต้ของประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นจำนวนมากอีกด้วย ในช่วงทศวรรษที่ 1770 และ 1780 ทาสผิวดำชาวแอฟริกันถูกนำมาขายในประเทศสหรัฐอเมริกาปีละ 70,000 คน จำนวนครึ่งหนึ่งของทาสเหล่านั้นเดินทางมากับเรือของประเทศอังกฤษ

ชาวแอฟริกันที่ถูกนำมาขายเป็นแรงงานทาสเหล่านี้มีสภาพที่น่าสงสารมากถูกล่ามโซ่จองจำไว้อย่างแออัดในเรือที่สกปรก ทาสหลายพันคนเสียชีวิตด้วยโรคไข้ทรพิษ โรคท้องร่วง สติวิปลาส และการขาดน้ำดื่มที่สะอาด นอกจากชาวแอฟริกันจะมีสภาพที่น่าสมเพชแล้ว พวกชนพื้นเมืองก็ตกอยู่ในสภาพใกล้เคียงกัน กล่าวคือถูกชาวอังกฤษและชาวยุโรปชาติต่างๆ บุกรุกดินแดน หากพวกเขาไม่ยอมอพยพหลบหนีไปสู่ที่กันดารแห้งแล้งก็ต้องล้มตายไปเพราะสู้กับอาวุธของชาวยุโรปที่ทันสมัยกว่าไม่ได้

สังคมอเมริกันในศตวรรษที่ 17 และ 18 เป็นสังคมที่เต็มไปด้วยการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง และความเชื่อในการนับถือศาสนา นอกจากนี้ต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่แปลกใหม่แล้วผู้อพยพต้องปรับตัวต่อสภาพความเปลี่ยนแปลงของภูมิอากาศ ภัยธรรมชาติ และสัตว์ร้ายต่างๆอีกด้วย เสรีภาพในการนับถือศาสนาและความอุดมสมบูรณ์ทางทรัพยากรธรรมชาติต่างเป็นแรงจูงใจให้ผู้คนจากภูมิภาคต่างๆอพยพมายังดินแดนแห่งโอกาส (Land of Opportunities) แห่งนี้เป็นจำนวนมากอย่างต่อเนื่อง ความสำคัญในการเป็นประเทศใหม่คือสหรัฐอเมริกามีโช้อาณานิคมของอังกฤษนั้นเริ่มเพิ่มมากขึ้นเนื่องมาจากความไม่ยุติธรรมของประเทศอังกฤษในการเก็บภาษีชาวอาณานิคม และการบังคับกีดกันทางเศรษฐกิจและการเมืองจากรัฐสภาอังกฤษ ในที่สุดความไม่พอใจและคับแค้นใจของชาวอาณานิคมจึงนำไปสู่การปฏิวัติเพื่อความเป็นเอกราชของประเทศสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1776 ความสำเร็จในการปฏิวัตินั้นนับเป็นก้าวสำคัญในประวัติศาสตร์ของประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างแท้จริง

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

1. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับการตั้งถิ่นฐานของชาวต่างชาติในประเทศสหรัฐอเมริกา
2. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับความขัดแย้งทางศาสนาในประเทศอังกฤษในช่วงปี ค.ศ. 1600
3. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับความบีบคั้นทางศาสนาที่มีผลให้ชาวยุโรปและชาวอังกฤษอพยพไปตั้งถิ่นฐานในประเทศสหรัฐอเมริกา
4. ให้นักศึกษาอ่านพระกัมภีร์ไบเบิลเพื่อเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับคริสตศาสนา

2. ลักษณะงานวรรณกรรมในศตวรรษที่ 17

ช่วงแรกของการก่อตั้งอาณานิคมความเป็นอยู่ของชาวอาณานิคมเป็นไปอย่างไม่ราบรื่นนัก เพราะต้องเผชิญกับความยากลำบากในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อมใหม่ งานวรรณกรรมในสมัยนี้จึงเป็นการพรรณนาเรื่องราวที่เกิดในชีวิตประจำวันและสภาพภูมิประเทศทั่วไป เพื่อให้ชาวอังกฤษและชาวยุโรปที่อยู่นอกประเทศสหรัฐอเมริกาได้รับรู้ความเป็นไปในอาณานิคม งานวรรณกรรมลักษณะดังกล่าวมีอาทิ ผลงานของจอห์น สมิท (John Smith, 1580-1631) เรื่อง Description of New England (1616) เล่าเรื่องเมืองเจมส์ทาวน์และเมืองนิวอิงแลนด์ ผลงานของจอห์น วินทรอป (John Winthrop, 1588-1649) เรื่อง Winthrop's Journal: History of New England 1630-1649 เล่าเรื่องอาณานิคมแนวอาวามรัฐแมสซาชูเซตส์ และวิลเลียม แบรดฟอร์ด (William Bradford, 1590-1657) เรื่อง Of Plymouth Plantation (1856) บรรยายสภาพอาณานิคมที่เมืองพลีมัธ (The Plymouth Colony)

นอกเหนือจากวรรณกรรมประเภทบันทึกหรือความเรียงที่บรรยายเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันแล้วยังมีวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนาอีกเป็นจำนวนมาก พวกพิวริตันซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ในอาณานิคมมีประเพณีและความเชื่อชาวยุติในการเทศน์ติดต่อกันมาเป็นเวลานาน ดังนั้นผลงานวรรณกรรมสำคัญในสมัยนี้จึงเป็นรวมบทสวดหลากหลายที่มุ่งเน้นการสั่งสอนศีลธรรมให้ประชาชนรู้จักสำรวจตนเองให้เป็นผู้เคร่งศาสนาและให้มีศรัทธาต่อพระเจ้าอย่างไม่เสื่อมคลาย ผลงานเหล่านี้มีอาทิ The Bay Psalm Book (1640) ซึ่งประพันธ์โดยนักบวชหลายคนร่วมกัน

The Day of Doom (1662) ประพันธ์โดยไมเคิล วิกเกิลสเวิร์ธ (Michael Wigglesworth, 1631-1705) The Tenth Muse, Lately Sprung Up in America (1650) ประพันธ์โดยแอนน์ แบรดสตรีท (Anne Bradstreet, 1612-1672) และ A Narrative of the Captivity and Restoration of Mrs. Mary Rowlandson (1682) ประพันธ์โดย แมรี โรว์แลนด์สัน (Mary Rowlandson, 1636 -1678)

จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมในศตวรรษที่ 17 ยังคงมีไม่มากนักโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางภาคใต้ของประเทศซึ่งเป็นพื้นที่เกษตรกรรมขนาดใหญ่ ชาวอาณานิคมยังคงต้องต่อสู้กับภัยธรรมชาติและทำงานหนักเพื่อก่อร่างสร้างตัวจึงไม่มีเวลาผลิตงานวรรณกรรมมาก แม้ว่าพวกพิวริตันเป็นพวกที่ชอบอ่านหนังสือและเป็นคนมีความรู้ ความเจริญทางวรรณกรรมก็ยังคงมีอยู่ทางแถบตอนเหนือของประเทศเท่านั้น มหาวิทยาลัยแห่งแรกทางตอนเหนือของประเทศคือมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) ที่เมืองเคมบริดจ์ (Cambridge) มลรัฐแมสซาชูเซตส์ ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1638 มหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็นแหล่งผลิตหนังสือภาษาอังกฤษในปี ค.ศ. 1640 หนังสือพิมพ์ฉบับแรกของชาวอาณานิคมตีพิมพ์ที่เมืองบอสตัน (Boston) ในปี ค.ศ. 1690 แต่พิมพ์ได้ฉบับเดียวก็เลิกกิจการไปและเริ่มต้นใหม่ในปี ค.ศ. 1704 โดยใช้ชื่อว่า The Boston News-Letter ซึ่งจัดได้ว่าเป็นการเริ่มต้นของการสื่อสารมวลชนในอาณานิคมอย่างแท้จริง

กิจกรรมการเรียนรู้ 2

1. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานวรรณกรรมในศตวรรษที่ 17
2. ให้นักศึกษาศึกษาประวัตินักเขียนในศตวรรษที่ 17 แต่ละคนโดยละเอียด
3. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเชื่อทางศาสนาในศตวรรษที่ 17 ที่มีอิทธิพลต่องานวรรณกรรม

3. ลักษณะงานวรรณกรรมในศตวรรษที่ 18

ศตวรรษที่ 18 เป็นสมัยที่ชาวอาณานิคมเริ่มก่อร่างสร้างตัวได้เป็นปึกแผ่นและความไม่พอใจรัฐบาลอังกฤษเริ่มเพิ่มปริมาณขึ้นตามลำดับ เนื่องมาจากความเอารัดเอาเปรียบของข้าราชการและขุนนางที่ถูกส่งมาจากประเทศอังกฤษเพื่อตักตวงผลประโยชน์จากชาวอาณานิคม ในปี ค.ศ. 1686 ชาวอาณานิคมพร้อมใจกันจับตัว เซอร์เอ็ดมันด์ แอนดรอส (Sir Edmund Andros) ผู้ว่าการมลรัฐนิวอิงแลนด์ส่งกลับประเทศอังกฤษเพราะไม่สามารถทนการขูดรีดภาษีของเขาอีกต่อไปได้ จำนวนประชากรที่เพิ่มขยายตัวอย่างรวดเร็วจากประมาณ 111,000 คนในปี ค.ศ. 1670 เป็น 1,600,000 คนในปี ค.ศ. 1760 ทำให้เศรษฐกิจขยายเติบโตอย่างรวดเร็วเช่นกัน อาทิ อุตสาหกรรมต่อเรือในมลรัฐนิวอิงแลนด์ อุตสาหกรรมการผลิตยาสูบที่มลรัฐเวอร์จิเนีย และ การเกษตรกรรมขนาดใหญ่ที่มลรัฐแคลโรไลนาทั้งเหนือและใต้ เป็นต้น

นอกจากความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแล้ว ความเชื่อต่างๆ ในศตวรรษที่ 17 เริ่มถูกท้าทายด้วยความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และปรัชญาใหม่ๆ การก่อตั้งสถาบันทางวิทยาศาสตร์ชื่อ The Royal Society ในพระราชูปถัมภ์ของพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 2 ในปี ค.ศ. 1662 การค้นพบทางวิทยาศาสตร์ของเซอร์ไอแซค นิวตัน (Sir Isaac Newton, 1642-1727) และปรัชญาของนักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ จอห์น ล็อก (John Locke, 1632-1704) ทำให้ผู้คนสำนึกได้ว่าระบบจักรวาลนั้นเป็นระบบที่มีระเบียบและการใช้เหตุผลอธิบายสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นจะทำให้มนุษย์เข้าใจชีวิตและปรากฏการณ์ต่างๆ ได้อย่างชัดเจนไม่คลุมเคลือเหมือนคำอธิบายจากลัทธิพิวริตัน แนวคิดที่แพร่หลายในศตวรรษที่ 17 ที่ว่าปรากฏการณ์ธรรมชาติและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดในชีวิตมนุษย์เป็น พระประสงค์ของพระเจ้านั้นเสื่อมความนิยมไป นักวิทยาศาสตร์และนักปราชญ์สมัยใหม่เหล่านี้ได้รับการขนานนามว่า นักเทววิทยาทฤษฎี (Deists) พวกเขาสรุปว่ามนุษย์นั้นเป็นคนดีโดยธรรมชาติไม่ใช่ผู้มีบาปกำเนิดอันเนื่องมาจากการทำบาปของอาดัม ความคิดของมนุษย์เปรียบเสมือนผ้าขาวบริสุทธิ์ที่จะได้รับการแต่งแต้มสีสันตามประสบการณ์ที่จะได้รับต่อมาในอนาคต

รูปที่ 5 ฟิลลิส วิทลีย์

รูปที่ 6 The Boston Tea Party

ปรัชญาและการค้นพบทางวิทยาศาสตร์ที่ตรงกันข้ามกับความเชื่อทางศาสนาก่อให้เกิดปฏิกริยาต่อต้านจากคนรุ่นเก่า ดังนั้นวรรณกรรมที่ปรากฏในช่วงต้นศตวรรษที่ 18 จึงสะท้อนให้เห็นถึงความพยายามที่จะนำศาสนากลับมาเป็นศูนย์รวมจิตใจของประชาชนทั่วไปอีกครั้งหนึ่ง ความพยายามนี้ได้รับความสำเร็จมากเรียกว่า 'The Great Awakening' เป็นการปลดปล่อยอารมณ์ความรู้สึกทางด้านความเชื่อทางศาสนาอย่างไร้ขอบเขต งานวรรณกรรมที่สะท้อนอารมณ์ความรู้สึกเช่นนี้ มีอาทิ งานประพันธ์ประเภทร้อยกรองของนักประพันธ์สตรีอเมริกันผิวดำชื่อ ฟิลลิส วิทลีย์ (Phillis Wheatley, 1753 -1784) เรื่อง On the Death of the Rev. Mr. George Whitefield, 1770 เธอกล่าวถึงความสำเร็จของนักเทศน์ผู้หนึ่งในการชักจูงให้ประชาชนกลับมามีศรัทธาต่อศาสนาและพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง คัทตัน มาเธอร์ (Cotton Mather, 1663 - 1728) เขียนเรื่อง Magnalia Christi Americana (1702) เขียนบรรยายสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของผู้นำอาณานิคมบางคนที่สำคัญว่ามี ชีวิตเหมือนนักบุญผู้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าโจนาธาน เอ็ดเวิร์ด (Jonathan Edwards, 1703-1758) เป็นผู้นำในการชักจูงให้ผู้คนเห็นความสำคัญของศาสนาและพระเจ้าโดยเน้นให้ประชาชนเห็นว่าศาสนาเป็นศูนย์รวมของชุมชน และศรัทธาที่ทุกคนมีให้ต่อพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องและมีเหตุผล ประชาชนควรเกรงกลัวการทำบาปและการไม่นับถือพระเจ้าด้วย งานประพันธ์ของเขาเรื่อง Sinners in the Hands of an Angry God (1741) เน้นความเชื่อตามลัทธิพิวริตันในเรื่องการได้รับคัดเลือกจากพระเจ้าให้ไปเสวยสุขในสวรรค์ (Election)

ในช่วงหลังของศตวรรษที่ 18 งานวรรณกรรมมีลักษณะปลุกใจให้รักชาติและเน้นที่การเรียกร้องให้มีวรรณกรรมประจำชาติ ไม่ใช่งานที่มีเนื้อหาหรือวิธีการเขียนเลียนแบบนักประพันธ์อังกฤษหรือนักประพันธ์ยุโรป ลักษณะงานวรรณกรรมในยุคนี้เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสความรุนแรงทางการเมืองและสะท้อนให้เห็นถึงความกดขี่ข่มเหงที่ชาวอาณานิคมได้รับจากประเทศอังกฤษ ในวันที่ 7 มิถุนายน ค.ศ. 1776 ผู้แทนชาวอาณานิคมมีความเห็นพ้องต้องกันในการประชุมรัฐสภาว่าอาณานิคมที่รวมตัวกันอยู่ในขณะนั้นควรมีสักดิ์และสิทธิเป็นรัฐอิสระไม่ขึ้นกับรัฐบาลอังกฤษอีกต่อไป คำประกาศอิสรภาพ (A Declaration of Independence) ได้รับความเห็นชอบจากผู้นำอาณานิคมทั้งหลายในวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1776 ก่อนหน้านี้นี้มีเหตุการณ์

รุนแรงที่แสดงออกถึงการต่อต้านความเอาเปรียบของรัฐบาลอังกฤษเกิดขึ้นหลายครั้ง อาทิ การเผาที่พำนักของผู้ว่าการมลรัฐแมสซาชูเซตส์ในเมืองบอสตันอันเป็นผลมาจากการออกพระราชบัญญัติแสตมป์ (The Stamp Act) ในปี ค.ศ. 1764 เพื่อเรียกเก็บภาษีหนังสือพิมพ์ เอกสารทางกฎหมายและสัญญาประเภทต่างๆ ที่มลรัฐเวอร์จิเนีย แพทริค เฮนรี (Patrick Henry) กล่าวสุนทรพจน์เพื่อโจมตีการเก็บภาษีของรัฐบาลอังกฤษโดยไม่มีผู้แทนจากอาณานิคม การยิงปืนใส่กลุ่มผู้ประท้วงในเมืองบอสตันจากกองทหารอังกฤษในปี ค.ศ. 1770 และการประท้วงการเรียกเก็บภาษีใบชาของประเทศอังกฤษ โดยการโยนหีบบรรจุใบชาจากเรือบรรทุกใบชาของประเทศอังกฤษ 3 ลำทิ้งทะเล (The Boston Tea Party) ที่เมืองบอสตันในปี ค.ศ. 1773 นอกเหนือจากเหตุการณ์ดังกล่าว ผลงานวรรณกรรมของโทมัส เพน (Thomas Paine) เรื่อง Common Sense (1776) เป็นแรงผลักดันสำคัญที่นำไปสู่สงครามประกาศเอกราช (The Independence War) ในปี ค.ศ. 1776 เพนเรียกร้องให้ชาวอาณานิคมเห็นความจำเป็นและความถูกต้องของการประกาศตนเป็นอิสระจากการปกครองที่กดขี่และเอาเปรียบของประเทศอังกฤษ

จะเห็นได้ว่าในช่วงปฏิวัติเพื่อประกาศเอกราชของประเทศสหรัฐอเมริกา นักประพันธ์ส่วนใหญ่เน้นการเขียนเพื่อแสดงความรักชาติ และผลงานที่ปรากฏมักเป็นผลงานที่แสดงความคิดเห็นทางด้านการเมือง อาทิ ความเรียงของแฮมิลตัน (Hamilton) จอห์น เจย์ (John Jay) เจมส์ เมดิสัน (James Madison) ใน The Federalist Papers (1787, 1788) โคลงชื่อ Poems Written Chiefly during the Late War (1786) ประพันธ์โดยฟิลิป เฟรอน (Philip Freneau) และบทความเสียดสีประชดประชันสังคมของโจเอล บาร์โลว์ (Joel Barlow) ที่ตีพิมพ์ใน The New Haven Gazette and Connecticut Magazine การปฏิวัติมีผลดีต่องานวรรณกรรมคือ กระตุ้นความปรารถนาของชาวอาณานิคมที่จะมีวรรณกรรมประจำชาติ แต่มีนักประพันธ์น้อยคนที่จะกล่าวถึงการปฏิวัติโดยตรงในงานเขียนของตน

เป็นที่น่าสังเกตว่าทั้งในศตวรรษที่ 17 และ 18 สตรีอเมริกันแทบจะไม่มีบทบาททางการเมือง สังคม เศรษฐกิจ และการผลิตงานวรรณกรรม สตรีไม่มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง สตรีที่แต่งงานแล้วไม่มีสิทธิเป็นเจ้าของทรัพย์สิน และไม่มีโอกาสเข้ารับการศึกษาในระดับสูง สถานภาพของสตรีโดยส่วนรวมคือต่ำกว่าบุรุษ ดังที่ผู้เขียนเรื่อง The Laws' Resolution of Women's Rights (1632) อธิบายไว้ว่าสตรีนั้นไม่ได้มีส่วนร่วมออกกฎหมายหรือร่วมตีความข้อกฎหมาย แต่

ผูกพันกับบุรุษราวกับเป็นทรัพย์สินชิ้นหนึ่งอย่างแนบแน่น “[women] have nothing to do in constituting laws, of consenting to them, in interpreting of laws, or in hearing them interpreted . . . and yet they stand strictly tied to men’s establishments, little or nothing excused by ignorance.”¹⁰ สังคมที่เพศชายเป็นผู้ปกครองและเป็นผู้สร้างกฎเกณฑ์ กำหนดหน้าที่ สถานะ และบทบาทของสตรีไว้อย่างเด่นชัดว่ามีขอบเขตอยู่เพียงในบริเวณบ้านของ บิดาหรือสามีเท่านั้น นอกจากนี้ค่านิยมที่ว่าฐานะของสามีที่เป็นชนชั้นกลางวัดได้จากความสะดวกสบายของภรรยา ส่งเสริมให้สตรีแข่งขันกันไม่ทำอะไรเลยนอกจากแต่งกายงดงามไว้คอยต้อนรับ ผู้มาเยือนเท่านั้น

สตรีในกลุ่มชนชั้นผู้ใช้แรงงานเองก็สูญเสียความเป็นอิสระทางเศรษฐกิจเนื่องจากการขยายตัวของประเทศจากสังคมเกษตรกรรมไปสู่ความเป็นประเทศอุตสาหกรรม บทบาทของสตรีที่เคยควบคุมรายได้ที่มาจากอุตสาหกรรมครัวเรือน อาทิ การทำขนมปัง การปั่นฝ้าย การเย็บปักถักร้อย การเก็บถนอมอาหาร และการเพาะปลูก เริ่มลดน้อยลงตามลำดับ แม้ว่าสตรีเหล่านี้จะออกไปประกอบอาชีพนอกบ้านโดยการเป็นกรรมกรตามโรงงานต่างๆ ก็จะได้รับค่าแรงเพียง 2 ใน 3 เท่าของกรรมกรชายเท่านั้น

แม้ว่านักประพันธ์สตรีในศตวรรษที่ 17 และ 18 จะผลิตผลงานที่มีลักษณะเป็นการบันทึกเรื่องราวหรือประสบการณ์ของตนเอง ผลงานเหล่านั้นสะท้อนให้เห็นถึงความสำนึกของสตรีที่มีต่อความไม่เท่าเทียมกันกับเพศชายทางด้านสถานะ สิทธิ และเสรีภาพ ความรู้สึกดังกล่าวจะเพิ่มมากขึ้นตามกาลเวลาจนกระทั่งนำไปสู่การเรียกร้องสิทธิและเสรีภาพที่เท่าเทียมกับเพศชายในศตวรรษที่ 19

กิจกรรมการเรียนรู้ 3

1. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับปรัชญาความเชื่อในศตวรรษที่ 18 ที่มีผลต่อวรรณกรรมในยุคนั้น
2. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับประวัตินักเขียนสำคัญในศตวรรษที่ 18 อาทิ คัทตัน มาเธอร์ และ โจนาธาน เอ็ดเวิร์ด

3. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อการประกาศอิสรภาพของประเทศสหรัฐอเมริกา
4. ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับสถานการณ์และบทบาทของสตรีอเมริกันในศตวรรษที่ 18

บทสรุป

การขาดอิสรภาพในการนับถือศาสนาและความบีบคั้นทางเศรษฐกิจผลักดันให้ผู้คนหลายเชื้อชาติจากประเทศอังกฤษและประเทศแถบยุโรปอพยพมาตั้งถิ่นฐานในประเทศสหรัฐอเมริกา คนเหล่านี้ต่างมีความหวังว่าจะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่าเดิม การก่อตั้งอาณานิคมในระยะแรกเต็มไปด้วยความยากลำบากจากสภาพภูมิประเทศและสภาพภูมิอากาศ รวมทั้งภัยจากสัตว์ร้าย และจากการต่อสู้แย่งชิงดินแดนกับชนพื้นเมือง ทำให้ชาวอาณานิคมไม่มีเวลาสร้างสรรงานวรรณกรรมมากนักนอกจากจะประพันธ์ร้อยแก้วและร้อยกรองเพื่อบรรยายความรู้สึกของตนที่มีต่อพระเจ้า และบรรยายสภาพเหตุการณ์รวมทั้งประสบการณ์ของตนเองในโลกใหม่ให้ผู้คนภายนอกได้รับรู้ อย่างไรก็ตามงานวรรณกรรมในศตวรรษที่ 18 เริ่มมีเนื้อหาสาระและแนวการประพันธ์เป็นแบบฉบับของประเทศสหรัฐอเมริกามากยิ่งขึ้น มีร้อยกรองและร้อยแก้วที่แสดงความรักชาติและมุ่งมั่นที่จะมีงานวรรณกรรมเป็นของตนเองซึ่งแตกต่างจากวรรณกรรมอังกฤษและยุโรป

การประเมินผลท้ายบท

ตอบคำถามต่อไปนี้โดยละเอียด

1. จงแจกแจงสาเหตุของการอพยพมาตั้งถิ่นฐานในประเทศสหรัฐอเมริกาของชาวอังกฤษและชาวยุโรป

2. จงอธิบายลักษณะงานวรรณกรรมในศตวรรษที่ 17 พร้อมกล่าวถึงนักประพันธ์ที่สำคัญในยุคนี้

,

3. จงอธิบายลักษณะงานวรรณกรรมในศตวรรษที่ 18 พร้อมกล่าวถึงนักประพันธ์ที่สำคัญในยุคนี้

เชิงอรรถ

¹ จอห์น คาลวิน (1509-1564) เป็นหนึ่งในผู้นำขบวนการปฏิรูปศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ (The Protestant Reformation) เกิดที่เมืองนัวยอง (Noyon) ประเทศฝรั่งเศส เขาศึกษาภาษากรีกและภาษาละตินที่มหาวิทยาลัยปารีส ในปี ค.ศ. 1533 เขาประกาศตนเป็นผู้นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ ในปี ค.ศ. 1534 เขาย้ายไปตั้งรกรากที่เมืองเบเซล (Basel) ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ และตีพิมพ์ผลงานชื่อ Institutes of the Christian Religion (1536) แสดงความคิดเห็นของเขาในเรื่องศาสนาซึ่งเป็นต้นแบบของลัทธิพิวริตัน โดยมีหลักสำคัญ 5 ประการคือ 1. Total depravity คือความเชื่อในเรื่องบาปกำเนิด 2. Limited atonement คือความเชื่อเรื่องการเลือกสรรของพระเจ้า (The Elect) 3. Irresistible grace คือความเชื่อที่ว่าพระเจ้าจะประทานพรให้ผู้ใดก็ได้ 4. Perseverance of the saints คือความเชื่อในการอดทนกระทำความคิดเพื่อให้ได้รับพรจากพระเจ้า 5. Predestination คือความเชื่อที่ว่าเหตุการณ์ทุกอย่างพระเจ้าได้กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว ในปี ค.ศ. 1536 คาลวินเป็นผู้นำพระในนิกายโปรเตสแตนต์ให้ต่อต้านกฎเกณฑ์ทางศาสนาที่เคร่งครัดจนเขาได้รับการเนรเทศไปอยู่ในประเทศเยอรมนี ต่อมา คาลวินได้รับการเรียกร้องให้กลับไปเป็นผู้นำทางศาสนาในกรุงเจนีวา เขากลับไปอยู่ที่นั่นจนวาระสุดท้ายของชีวิต ลัทธิคาลวิน (Calvinism) เริ่มต้นในปี ค.ศ. 1517 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเรียกร้องให้ประชาชนทั่วไปมีสิทธิในการกำหนดนโยบายทางด้านศาสนาและการเมือง มิใช่ให้อำนาจนี้แก่กษัตริย์และบิชอปเท่านั้น พวกที่เห็นด้วยกับแนวคิดนี้ในประเทศฝรั่งเศสเรียกตัวเองว่าพวกฮิวเกอโนต์ พวกที่อยู่ในประเทศอังกฤษเรียกตัวเองว่าพวกพิวริตัน

² อาดัม และ อีฟ มนุษย์คู่แรกผู้ให้กำเนิดชาติพันธุ์มนุษย์ตามความเชื่อทางคริสตศาสนา ดังที่บันทึกไว้ใน The Book of Genesis ในพระคัมภีร์ไบเบิล Adam เป็นคำในภาษาฮีบรู (Hebrew) แปลว่า man หรือ มนุษย์ พระเจ้าสร้างอาดัมและสร้างอีฟจากกระดูกซี่โครงท่อนหนึ่งของอาดัม และให้ทั้งสองอยู่อย่างมีความสุขในสวนอีเดน (The Garden of Eden) ซาดาน หรือ ลูซิเฟอร์ (Lucifer) เทพที่ทรยศต่อพระเจ้าจนถูกขับออกจากสรวงสวรรค์ปลอมเป็นงูล่อลวงให้

อีฟรับประทานผลไม้จากต้นไม้แห่งความรู้ (Tree of Knowledge) ที่พระเจ้าห้าม อีฟชักชวนให้อาถัมร่วมรับประทานผลไม้ชิ้นด้วย ทำให้ทั้งคู่เกิดความรู้เรื่องความดีและความชั่ว การขัดคำสั่งของพระเจ้านี้จัดว่าเป็นต้นกำเนิดของบาปของมนุษย์ และการสิ้นความมีชีวิตนิรันดร์ พระเจ้าขับไล่อาถัมและอีฟ ออกจากสวนอีเดน ทำให้ทั้งสองต้องเผชิญกับความยากลำบากนานัปการ อันเป็นความลำบากที่มนุษย์ได้รับเป็นมรดกสืบทอดกันต่อมา พระคัมภีร์ไบเบิลยังกล่าวด้วยว่าอาถัมและอีฟมีบุตร 3 คนคือ เอเบิล (Abel) เคน (Cain) และเซ็ธ (Seth) อาถัมเสียชีวิตเมื่อมีอายุได้ 930 ปี

³ พระเจ้าเฮนรีที่ 8 (1491-1547) ทรงก่อตั้งศาสนาคริสต์นิกายเชิร์ช ออฟ อิงแลนด์ และก่อให้เกิดการปรับปรุงแก้ไขศาสนาคริสต์ในประเทศอังกฤษ พระองค์ทรงสร้างกองทัพเรืออังกฤษให้มีชื่อเสียงมากที่สุด แต่ใช้งบประมาณในการทำสงครามมากที่สุด เมื่อพระองค์ขึ้นครองราชย์ในปี ค.ศ. 1509 พระองค์ทรงอภิเษกสมรสกับชายาหม้ายของพระเชษฐา คือ พระนางแคทเธอรีนแห่งอารากอน (Catherine of Aragon) มีพระธิดาคือ เจ้าหญิงแมรี (Princess Mary) ต่อมาพระองค์ทรงอภิเษกสมรสอย่างไม่เป็นทางการกับ แอนน์ โบลีน (Anne Boleyn) นางพระกำนัลทรงพยายามจะหย่ากับพระนางแคทเธอรีน โดยทรงตำริว่าพระสันตปาปาไม่มีอำนาจในประเทศอังกฤษ พระองค์ทรงบัญชาให้ อาร์คบิชอป แห่งแคนเทอร์เบอรี (Archbishop of Canterbury) คือ โทมัส แครนเมอร์ (Thomas Cranmer) ประกาศให้การอภิเษกสมรสของพระองค์กับพระนางแคทเธอรีนเป็นโมฆะและทรงสถาปนา แอนน์ โบลีน เป็นพระราชินี พระองค์ทรงบังคับให้รัฐสภาออกพระราชบัญญัติ 2 ฉบับในปี ค.ศ. 1534 ซึ่งมีผลให้เชิร์ช ออฟ อิงแลนด์แยกออกจากนิกายโรมันคาทอลิกอย่างเด็ดขาด พระราชบัญญัติฉบับหนึ่งประกาศว่าพระสันตปาปาไม่มีอำนาจในประเทศอังกฤษ อีกฉบับหนึ่งประกาศตั้งพระมหากษัตริย์อังกฤษให้มีพระราชอำนาจยิ่งใหญ่ที่สุดทางศาสนาแทนพระสันตปาปาเรียกว่า Act of Supremacy หลังจากพระราชินีแอนน์ โบลีน ทรงมีพระธิดา คือพระนางอลิซาเบธที่ 1 ในปี ค.ศ 1536 แล้วพระองค์ถูกประหารชีวิตด้วยข้อกล่าวหาว่ามีชู้ พระมเหสีองค์ที่ 3 คือ เจน ซีมัวร์ (Jane Seymour) สิ้นพระชนม์หลังจากมีพระโอรส คือพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 6 (Edward VI) ต่อมาพระเจ้าเฮนรีที่ 8 อภิเษกสมรสกับเจ้าหญิงเยอรมัน แอนน์ ออฟ คลีฟส์ (Anne of Cleves) แต่ก็ทรงหย่าร้างกันอีก พระองค์อภิเษกสมรสใหม่กับแคทเธอรีน ไฮเวิร์ด (Catherine Howard) ต่อมาพระนางถูกประหารชีวิตในปี ค.ศ. 1542 พระมเหสีองค์ที่ 6

และองค์สุดท้ายก่อนพระเจ้าเฮนรีที่ 8 สวรรคตคือ แคทเธอรีน พาร์ (Catherine Parr, 1512-1548)

⁴ บิชอป คือ ตำแหน่งผู้นำในศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก นิกายอีสเทิร์นออร์ทอด็อกซ์ นิกายแองกลิกัน และนิกายลูเธอรัน ในระดับอำเภอ (District) ศาสนาคริสต์นิกายต่าง ๆ ดังกล่าวเชื่อว่า บิชอป สืบทอดอำนาจหน้าที่ของสาวกโดยตรงและอย่างต่อเนื่อง นักประวัติศาสตร์บางคนกล่าวว่่านักบุญปีเตอร์ (St. Peter) เป็นบิชอปองค์แรกของกรุงโรม ตำแหน่งบิชอปถูกนำมาใช้อย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรกในการแต่งตั้งผู้นำศาสนาท้องถิ่นต่างๆ ในคริสต์ศักราช 100 บิชอปมีอิทธิพลทางการเมืองอย่างมากในยุคกลาง (The Middle Ages)

⁵ พระเจ้าเจมส์ที่ 1 (1566 - 1625) ทรงเป็นกษัตริย์ในราชวงศ์สจวร์ตพระองค์แรกของประเทศอังกฤษ (The House of Stuart) ในปี ค.ศ. 1567 พระองค์ทรงได้รับการสถาปนาเป็นพระเจ้าเจมส์ที่ 6 แห่งสกอตแลนด์ (James VI of Scotland) ต่อมาเมื่อพระราชินีอลิซาเบธที่ 1 แห่งอังกฤษสวรรคต พระองค์ทรงขึ้นครองราชย์เป็นพระเจ้าเจมส์ที่ 1 แห่งประเทศอังกฤษ ในปี ค.ศ. 1603 ทรงปกครองทั้งประเทศอังกฤษและประเทศสกอตแลนด์ พระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 ทรงขึ้นครองราชย์สืบต่อจากพระองค์ พระเจ้าเจมส์ที่ 1 ทรงเชื่อในอำนาจที่เรียกว่า Divine Right of Kings คือพระเจ้าแผ่นดินทรงได้รับอำนาจการปกครองมาจากพระเจ้า พระองค์ทรงจัดตั้งรัฐบาลที่จงรักภักดีต่อพระองค์ในประเทศสกอตแลนด์ แต่รัฐสภาอังกฤษไม่ยินยอมให้พระองค์ปกครองด้วยระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช ความขัดแย้งนี้ดำเนินมาจนถึงสมัยของพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 และนำไปสู่สงครามกลางเมืองในประเทศอังกฤษในปี ค.ศ. 1642 พระองค์ทรงสนับสนุนศาสนาคริสต์นิกายเชิร์ช ออฟ อิงแลนด์ ซึ่งเป็นศาสนาทางราชการ ในปี ค.ศ. 1611 ทรงให้ทุนสนับสนุนการแปลพระคัมภีร์ไบเบิลที่รู้จักกันในชื่อพระคัมภีร์ไบเบิลฉบับพระเจ้าเจมส์ (The King James Version) พระองค์ทรงมีพระราชโองบายที่จะขจัดพวกพิวริตันอย่างจริงจังจนทำให้พวกพิวริตันจำนวนมากอพยพไปประเทศสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1620 โดยไปสร้างอาณานิคมอยู่ที่เมืองพลีมัธ (The Plymouth Colony) เมืองเจมส์ทาวน์ในประเทศสหรัฐอเมริกาดังขึ้นเพื่อเป็นการถวายเป็น

เกียรติยศแต่พระองค์ในเวลาต่อมา พระเจ้าเจมส์ที่ 1 ทรงสนพระทัยในอาณานิคมในประเทศไอร์แลนด์เหนือมากกว่าเพราะพระองค์ทรงยึดดินแดนนี้มาจากชาวไอริชที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกมาให้แก่ชาวอังกฤษและชาวสก็อตที่นับถือนิกายโปรเตสแตนต์

⁶ พระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 (1608-1649) ทรงขึ้นครองราชย์ในปี ค.ศ. 1625 ภายใต้อาณา 4 ปี พระองค์ทรงตั้งรัฐสภาถึง 3 ครั้ง ทรงยุบรัฐสภาแต่ละครั้งเนื่องจากสมาชิกของรัฐสภาไม่ยินยอมตามข้อเรียกร้องของพระองค์ ในปี ค.ศ. 1628 พระองค์ทรงยอมรับคำเรียกร้องของรัฐสภาอังกฤษที่เรียกร้องสิทธิและเสรีภาพของราษฎร (Petition of Right) แต่พระองค์ทรงละเมิดอำนาจโดยเรียกเก็บเงินอย่างผิดกฎหมาย ดังนั้นพระองค์จึงทรงปกครองประเทศอังกฤษโดยไม่มีรัฐสภาในช่วงปี ค.ศ. 1629 ถึง ค.ศ. 1640 พระองค์ทรงพยายามบังคับให้สก็อตแลนด์จงรักภักดีต่อพระองค์ แต่ชาวสก็อตไม่ยินยอมพระองค์จึงทรงตั้งรัฐสภาอีกเพื่อเรียกเก็บเงินมาต่อสู้กับพวกสก็อต ต่อมาในปี ค.ศ. 1642 พระองค์ทรงพยายามกำจัดผู้นำรัฐสภา 5 คน จึงเกิดสงครามกลางเมืองขึ้น พระองค์ได้รับความสนับสนุนจากพวกขุนนาง พวกผู้ดีและพวกนักบวช แต่พวกพิวริตันและพวกพ่อค้ากลับสนับสนุนฝ่ายรัฐสภา โอลิเวอร์ ครอมเวลล์ (Oliver Cromwell) เป็นผู้นำกองทัพรัฐสภา และชัยชนะที่มาร์สตัน มัวร์ (Marston Moore) ในปี ค.ศ. 1644 และที่เนสบี (Naseby) ในปี ค.ศ. 1645 ทำให้สงครามสิ้นสุดลง พระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 หลบหนีไปสก็อตแลนด์แต่ถูกส่งตัวกลับในปี ค.ศ. 1649 พระองค์ถูกตัดศีรษะประหารชีวิตในข้อหาเป็นกบฏ ประเทศอังกฤษเปลี่ยนการปกครองเป็นแบบเครือจักรภพโดยมีผู้สำเร็จราชการแผ่นดินแทนกษัตริย์

⁷ โอลิเวอร์ ครอมเวลล์ (1599-1658) เป็นผู้นำกลุ่มรัฐสภาในช่วงสงครามกลางเมืองของอังกฤษ เขาปกครองประเทศอังกฤษในช่วงที่ประเทศเป็นเครือจักรภพ ต่อมาในช่วงปี ค.ศ. 1649 ถึง ค.ศ. 1658 ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ครอมเวลล์ เกิดที่เมืองฮันติงตัน (Huntingdon) รับการศึกษาที่วิทยาลัยซิดนีย์ ซัสเซ็กซ์ (Sidney Sussex College) เมืองเคมบริดจ์ (Cambridge) ได้รับเลือกเป็นสมาชิกรัฐสภาในปี ค.ศ. 1628 เมื่อเกิดสงครามกลางเมืองในปี ค.ศ. 1642 เขาเป็นผู้นำกองทัพของฝ่ายรัฐสภา ทั้งๆ ที่ไม่มีความรู้ทางทหารมาก่อน เขาไม่เคยแพ้สงครามเลย ครอมเวลล์เป็นคนหนึ่งที่ร่วมเซ็นชื่อให้ตัดศีรษะประหารชีวิตพระเจ้า

ชาร์ลส์ที่ 1 หลัง จากนั้นเขาบุปรัฐสภาในปี ค.ศ. 1653 รัฐสภาใหม่ไม่มีอำนาจพอ ในที่สุดทหารตัดสินใจ แต่งตั้งให้ครอมเวลล์ เป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ในปี ค.ศ. 1656 รัฐสภาอังกฤษเสนอให้ครอมเวลล์เป็นกษัตริย์แต่เขาปฏิเสธเพราะเขารังเกียจการปกครองระบอบเผด็จการและระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช แต่สภาพความยุ่งยากของประเทศในขณะนั้นทำให้ครอมเวลล์ต้องปกครองด้วยระบอบเผด็จการเช่นเดียวกับพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 เมื่อครอมเวลล์เสียชีวิตในปี ค.ศ. 1658 ริชาร์ด (Richard) ลูกชายของเขาพยายามดำเนินนโยบายตามรอยบิดา แต่ไม่เข้มแข็งพอจึงต้องลาออกจากตำแหน่งในปี ค.ศ. 1659 ในที่สุดประชาชนชาวอังกฤษก็ต้อนรับการกลับคืนสู่ราชบัลลังค์ของพระเจ้าแผ่นดินอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 2 ทรงขึ้นครองราชย์ในปี ค.ศ. 1660

⁸ พระเจ้าชาร์ลส์ที่ 2 (1630-1685) เป็นพระโอรสของพระเจ้าชาร์ลส์ที่ 1 และเป็นพระเจ้าแผ่นดินองค์แรกของราชวงศ์สจิวต์ที่ได้รับการเรียกร้องให้กลับคืนสู่ราชสมบัติในปี ค.ศ. 1651 ชาวสก็อตประกาศสถาปนาพระองค์ให้เป็นพระเจ้าแผ่นดินแต่ครอมเวลล์โจมตีกองทัพของพระองค์จนพ่ายแพ้ต้องหลบหนีไปประทับอยู่ในประเทศฝรั่งเศส หลังจากครอมเวลล์เสียชีวิตในปี ค.ศ. 1658 ชาวอังกฤษไม่พอใจกับระบบการปกครองแบบเครือจักรภพจึงเรียกร้องให้พระเจ้าชาร์ลส์ที่ 2 กลับมาครองราชย์ในปี ค.ศ. 1660

⁹ The Great Awakening หมายถึงการฟื้นฟูความเลื่อมใสทางศาสนาที่แสดงออกด้วยอารมณ์รุนแรงในประเทศสหรัฐอเมริกาที่เกิดขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 1735 ถึง ค.ศ. 1750 การฟื้นฟูนี้ได้รับความนิยมาถึงขีดสุดในช่วงปี ค.ศ. 1740 ถึง ค.ศ. 1745 ภายใต้การนำของโยนาธาน เอ็ดเวิร์ด (Jonathan Edwards) ศาสนาคริสต์ลัทธิพิวริตันภายใต้การนำของตระกูลมาเธอร์ (Mathers) เป็นศาสนาที่เคร่งครัดและไม่คำนึงถึงความรู้สึกของผู้ที่นับถือ การพบปะเพื่อฟื้นฟูและปฏิรูปศาสนาเกิดขึ้นครั้งแรกที่มลรัฐนิวเจอร์ซีย์ (New Jersey) ในราวปี ค.ศ. 1720 เอ็ดเวิร์ดจัดการประชุมเพื่อฟื้นฟูศาสนาครั้งแรกที่เมืองนอร์ธแฮมป์ตัน (Northampton) มลรัฐแมสซาชูเซตส์ ในปี ค.ศ. 1734 จอร์จ ไวท์ฟิลด์ นักบวชนิกายอิวานเจลิคัล (Evangelicalism) ของอังกฤษเริ่มจัดการพบปะสนทนาทางศาสนาที่มลรัฐจอร์เจีย และในช่วงปี ค.ศ. 1739 ถึง ค.ศ. 1740 ไวท์ฟิลด์เดิน

ทางไปเทศน์ทั่วดินแดนอาณานิคมโดยไปถึงมลรัฐนิวอิงแลนด์ในปี ค.ศ. 1740 การประชุมเพื่อฟื้นฟูศาสนาของไวท์ฟิลด์มีลักษณะเด่นในการกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกของผู้ฟังทำให้เกิดความเคลิบเคลิ้มตกอยู่ในภวังค์ มีอาการแปลก ๆ เช่นร้องตะโกน ฉีก หิ้งเสื้อผ้า หรืออาจถึงหมดสติ ในช่วงปี ค.ศ. 1740 ถึง ค.ศ. 1742 เอ็ดเวิร์ดจัดการประชุมเพื่อฟื้นฟูศาสนานี้เป็นระยะเวลานานที่เมืองนอร์ธแรมพ์ตันและเมืองอื่นๆ ตีพิมพ์บทเทศน์ อาทิ Sinners in the Hands of an Angry God พวกเขาหัวโบราณที่นิยมลัทธิพิวริตันแบบคาลวิน โดยเฉพาะพวกนักเทศน์ที่มาจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และ เยลต่อต้านการแสดงออกทางอารมณ์เกี่ยวกับศาสนาที่มากเกินไป เอ็ดเวิร์ดได้ตอบการต่อต้านนั้นด้วยการเขียนความเรียงเรื่อง Treatise on the Religious Affections (1746)

¹⁰ Sandra M. Gilbert and Susan Gubar. The Norton Anthology of Literature by Women: The Tradition in English. New York and London: W. W. Norton & Company, 1985, 53.

*Although in principle **women** were indeed granted power and influence, in practice their hopes for equality **were** shattered: statesmen's acknowledgment of the importance of women was too often shallow rhetoric rather than an expression of willingness to grant them a substantial role in the public domain.*

Catherine Clinton

The Other Civil War: American Women in the

Nineteenth Century, 3